

До півночі невссела
На зорі дивилась
Княжна моя. Дивила ся,
Та й плакати стала.
Може серце яке лихотило,
Тихо прошептало...
Та байдуже! поплакала
Трошки, усміхнулася,
Помолилась, та й спать лягла,
І тихо заснула.

VII.

В гаю все покотом лежало,
Пляшки і гості: де що впало,
Там і осталося. Сам не впав,
Остатню каплю допивав,
Та й ту донив. Встає, не пада,
Іде в покої. Скверний гаде!
Куда ти лізеш? Схаменись!
Не схаменує ся. Ключ виїмає,
Прийшов, і двері одмикає,
І лізе до дочки. Прокинься,
Прокинься, чистая! Схопись,
Убий гадюку — покусай!...
Убий, і Бог не покарає,
Як тая Ченчію колись
Убила батька кардинала,
І Саваофа не злякалась.
Ні, не прокинула ся, спить.
А Бог хоч бачить, та мовчить,
Гріхам великим потурає...
Не чуть нічого. Час минає,
А потім крик, а потім гвалт
І плач почули із палат,
Почули сови; потім знову
Не чуть нічого. І в той час
Скирти і клуна зайнялась,
І зорі зникли. Хоч-би слово,
Хоч-би де голос обізвався!
Пани в гаю не ворушились;
А люде збіглись та дивились,